

gørelse over virksomhedens art og omfang. Det fremgik heraf bl. a., at flygtningeantallet siden årets begyndelse var vokset fra 740.000 til godt 800.000. Højkommissærens bestræbelser på at repatriere et større antal af flygtningene var beklageligvis strandet, idet de nødvendige politiske, økonomiske og sociale forudsætninger endnu ikke var til stede. Derimod var det lykkedes i et vist omfang at integrere flygtningene i asyllandenes økonomi, fortrinsvis i landbruget. Han fremhævede den meget nære sammenhæng der var i Afrika mellem flygtninge- og udviklingsproblemerne, hvilket nødvendigvis gjorde en nøje koordinering af den bistand, der blev ydet af højkommissæren og af FN's andre organer. I Asien var det mørkeste punkt Macao, hvor den politiske situation havde skabt vanskeligheder for hjælpeprogrammerne for de kinesiske flygtninge. Højkommissæren opretholdt imidlertid sit kontor i Macao. Situationen for de tibetanske flygtninge i Indien og Nepal var væsentligt forbedret.

I Latinamerika drejede hovedproblemet sig om at skaffe hjælp til gamle og handicappede flygtninge. Deres antal var imidlertid ikke stort, og det var foreløbig lykkedes at skaffe plads til 660 mentalt handicappede flygtninge på egnede institutioner. I Europa var de nuværende programmer tilstrækkelige. Medvirkende hertil var navnlig en række sociale foranstaltninger i forbindelse med de regionale integrationsbestrebelsers, som var blevet udvidet til at omfatte flygtninge.

Med hensyn til flygtninges internationale beskyttelse oplyste højkommissæren, at tilfølgelsesprotokollen til konventionen om flygtninges status af 28. juli 1951 var trådt i kraft, således at konventionen nu også omfattede flygtninge fra tiden efter 1. januar 1951. Hidtil havde 51 lande ratificeret protokollen, og han håbede, at yderligere et stort antal lande ville tiltræde protokollen samt de øvrige internationale instrumenter vedrørende flygtninges status i forbindelse med højtideligholdelsen af det internationale menneskerettighedsår 1968.

Højkommissæren fremhævede sluttelig den vanskelige finansielle situation for flygtningearbejdet. Til trods for at man i forbindelse med den europæiske flygtningeindsamling havde modtaget et ekstraordinært

tilskud på 1,3 millioner dollars, manglede der for 1967 endnu dækning for et underskud på 300.000 dollars, og på budgettet for 1968 vil der — selv om det nedskæres til det absolutte minimum på i alt 4,6 millioner dollars — komme til at mangle 1 million dollars. Han opfordrede på denne baggrund regeringerne til at forøge deres bidrag fra at dække 60 pct. til at dække mindst 80 pct. af budgettet.

Den danske repræsentant i 3. udvalg, fru redaktør Ruth Nørthen, gav under debatten udtryk for den danske regerings store påskønnelse af flygtningehøjkommissærens arbejde og meddelte, at den danske regering under forbehold af folketingets efterfølgende godkendelse agtede at forhøje sit bidrag med en tredjedel. Endvidere nævntes, at den danske regering for nylig havde ydet et bidrag på 75.000 dollars til landbrugstræningscentret i Mkushi, Zambia, samt 70.000 dollars til opførelse af kollegier for flygtningestuderter ved Zambias universitet.

I løbet af debatten fremsatte 22 lande, herunder Norge, et resolutionsforslag, ifølge hvilket generalforsamlingen beslutter, at flygtningehøjkommissærens embede skal forlænges yderligere fem år fra 1. januar 1969, samt at flygtningehøjkommissæren indbydes til at deltage i Inter-Agency Consultative Boards-møder under FN's Udviklingsprogram (UNDP). Endvidere opfordres regeringerne til at øge deres årlige bidrag til højkommissærens programmer, samt til at tiltræde tillægsprotokollen til 1951-konventionen, for så vidt dette ikke allerede måtte være sket. Endelig omfatter resolutionen en opfordring til ECOSOC om at overveje en ændring af UNHCR eksekutivkomité med henblik på at give mindst endnu et afrikansk land sæde i komiteen. Forslaget, der blev fremsat af Uganda, blev vedtaget med 86 stemmer for, ingen imod, medens 2 afstod (Burma og Guatemala). I en stemmeforklaring erklærede Storbritannien og Nederlandene, at forslaget efter deres mening ikke nødvendigvis skulle medføre en udvidelse af den 30 medlemmer store eksekutivkomité, men eventuelt blot en omorganisering af pladserne. Resolutionen (res. 2294) vedtoges i 3. udvalg med 77 stemmer for, ingen imod, medens 10 (hovedsagelig kommunistiske lande) afstod.

3. udvalgs beretning: A/6936.